

Obětování Páně v chrámu

Přicházíme dnes k Tobě, Panno Maria, na Tvoji prosbu a na Tvoje přání, které nám tlumočila sestra Lucie. Jako každý měsíc, chceme být s Tebou a rozjímat spásná tajemství ze života Tvého Syna, která jsi spolu s Ním prožívala a na která jsi často sama vzpomínala. Událost, kterou spolu s Tebou budeme dnes rozjímat, poukazuje obzvláště na Tvoji tichost a pokoru, a také na Tvůj význam pro naši spásu.

Chceme rozjímat tajemství obětování Pána Ježíše v chrámu.

Hle, Ty, Panno Maria, přicházíš do chrámu spolu se svatým Josefem, abyste podle zákona obětovali dítě Ježíš Bohu, který je Jeho pravým Otcem. Přišli jste jako chudá rodina, podobná stovkám a tisícům dalších, které přicházely obětovat prvorozeného syna. Nikdo z přítomných však netušil, jak moc jste se lišili od ostatních rodin. Pro ostatní rodiče bylo obřezání prvorozeného skutečným obětováním jejich syna Bohu podle Božího zákona: *Vše, co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu.* (Luk 2, 23)

Ježíš takového zasvěcení Bohu nepotřeboval, protože On sám byl Pánem, On sám byl Bohem. Pro Ježíše byl obřad v chrámu jen vyplněním zákonného požadavku, kterému se podřídil z vlastní vůle, aby ukázal svou solidaritu s lidským rodem – tedy s námi, kteří jsme teprve měli být vykoupeni Jeho krví, prolitou za nás na kříži.

A tak Ježíš přišel do svatyně tak jako král, který přichází do své země, jak to prorokoval Malachiáš: *I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte.* (Mal 3, 1). Slavnostní příchody panovníků v Ježíšově době však vypadaly úplně jinak než tento Jeho příchod do chrámu. Byly doprovázeny pokřiky davů, hlasitými fanfárami a duněním bubnů, panovník byl obklopen dvořany oblečenými do skvostných, barevných šatů a doprovázen vojáky. Prostě pozlátka a prázdnota světa.

Jak jiný byl ten Ježíšův královský, avšak zároveň skromný a pokorný příchod do J e h o svatyně! Kristus – Král v podobě malého bezbranného Dítěte. A Ty, Panno Maria – Královna Andělů a Paní Světa, jako obyčejná, chudá izraelská žena, jedna z mnoha, které toho dne přišly do svatyně. Nikdo by Vás v tom davu nepoznal. A přece někdo Vás očekával a vyšel Vám vstříc. Byl to stařec Simeon. A nebyl tam náhodou. Vše totiž řídil Duch Svatý, který *byl se Simeonem.* (srov. Luk 2, 25) Simeon byl ve svém nitru veden Duchem Svatým, a proto věděl, s kým se v chrámu potká. Také si byl vědom toho, že na Ježíše čeká nejen on sám, ale celý izraelský národ. Šťastný Simeon vzal Dítě Ježíš do náruče, požehnal Mu a v úžasu vyzpíval píseň vděku, která byla zároveň předpovědí budoucích událostí v životě Krista a Panny Marie.

Matko naše, co jsi tehdy cítila?

Jistě jsi byla šťastná a vděčná, když Simeon nazval Ježíše *světlem, jež bude zjevením pohanům a slávou pro lid Izrael.* (srov. Luk 2, 32)

Zároveň se Tě však začal zmocňovat neklid a bolest, když v dalších slovech Simeon řekl, že Tvé děťátko je dáno *k pádu i k povstání mnohých v Izraeli* a že bude *znamením, kterému se budou vzpírat.* (srov. Luk 2, 34)

Panno Maria, Ty jsi chápala smysl toho proroctví mnohem víc než Simeon.

Už tehdy jsi pochopila, jak těžký a plný boje a utrpení bude život Tvého Syna ... a která matka by se nezachvěla úzkostí, když by se dozvěděla o utrpení, čekající její dítě?

Tehdy možná vyvstala ve Tvé paměti *Píseň o Hospodinově služebníkovi* - slova proroka Izaiáše o příštím Mesiáši:

Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku, jeho vzhled takový, že nebyl podoben lidem. (Iz 52, 14)

Muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář. (Iz 53, 3)

Ale Hospodinovou vůlí bylo zkrušit ho nemocí. (Iz 53, 10)

Která matka se nezalekne, když se dozví, jak krutý osud bude mít její dítě?

Panno Maria, Ty však jsi znala i další část této písně: *Zbaven svého trápení spatří světlo, nasytí se tím, co zakusil. Můj spravedlivý služebník získá spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme.* (Iz 53, 11)

Matko naše, co jsi kdysi cítila, když jsi poprvé četla tato slova?

A co cítíš teď, kdy je slyšíš v chrámu z úst Simeona a ta slova se Ti pojí s proroctvím Izaiáše o budoucím Mesiáši?

Budou se Tvému Synovi *vzpírat* a nenávidět Ho, a *i Tvou vlastní duši pronikne meč.* (srov. Luk 2, 34-35)

Teprve budoucnost měla ukázat, jak pravdivá byla tato slova.

Přece celý Tvůj život, Panno Maria, byl dokonale sjednocen s Kristovým životem a všechny Jeho bolesti byly také Tvými.

Přesně to popsal jeden duchovní autor:

Bůh předpovídá Panně Marii prostřednictvím Simeona tento meč bolesti proto, abychom my pochopili, že všechny milosti, které svým vyvoleným dává na tomto světě, nutně vedou k utrpení. Čím více Bůh zesiluje světlo, kterým obdarovává své svaté, tím větší jim dává lásku a tím více je dělá citlivými na urážky své Božské Lásky a na nepravosti a hříchy světa.

Milost útěchy očekává tyto duše až v příštím životě, v tom zdejší je totiž dávaná jen duším slabým, potřebujícím oporu. Avšak duším silným a statečným, podobným duši Mariině, přináší každá milost nové utrpení. (A. Nicolas)

Ano, Panno Maria, dobře jsi věděla, že na tomto světě Tě nečekají útěchy, po kterých my, slabí lidé, tak moc toužíme.

A tolik bylo utrpení ve Tvém pozemském životě ...

Samota, když Ježíš procházel Palestinou a hlásal Dobrou Zprávu. Úzkost, když se Ti doneslo, že špatní lidé Mu ukládají o život. Jidášova zrada a opuštění Ježíše nejbližšími přáteli. Setkání se Synem na křížové cestě. Ježíšovo skonání na kříži.

Kopí, které probodlo Srdce Ježíšovo, proniklo i Tvoje Srdce a Tvoji duši.

Dnes jsi, naše Matko, ve slávě přesahující slávu všeho stvoření.

Avšak každá milost přináší nové utrpení...

I dnes je Tvoje Neposkvrněné Srdce sjednocené s Nejsvětějším Srdcem Tvého Syna a spolu s ním pociťuje všechno nepřátelství, jaké hříšný svět chová vůči Kristu a vůči Církvi, Kristově Mystickému Tělu, jehož jsi Matkou. Proto i Tebe se dotýká všechno zlo a všechny hříchy a nevěrnosti, které zraňují Církev. Panno Maria, jak moc trpíš, když vidíš pronásledování Církve, urážky a nactiutrhání, mučení a věznění, kterými jsou zkoušeny Tvé děti, členové Církve. V četných zjeveních naší doby přicházíš k lidem a pláčeš, a to často i krvavými slzami. Odkud se bere tento Tvůj hluboký zármutek?

Vidíš, že se lidé nechtějí obrátit k Bohu, že si neváží Tvých napomenutí a volání, a tak si svými hříchy připravují hrozný úděl. A to nejen na věčnosti, ale i zde na zemi. Protože příčinou všech neštěstí je právě hřích. Jak pravdivá jsou slova Knihy zjevení: *Lidé se bolestí hryzali do rtů a trýzněni vředy rouhali se nebeskému Bohu, ale neodvrátili se od svých činů.* (Zjev 15, 11) Lidé nechtěli a stále nechtějí přestat hřešit. Co pak zbývá matce, když vidí zatvrzelost a tvrdohlavost svých dětí vedoucí je k záhubě? Zbývají jí už jen slzy.

Avšak existuje i další příčina Tvého smutku.

V prosinci 1925, když jsi spolu s Dítětem Ježíš přišla k sestře Lucii, ukázala jsi jí své Neposkvrněné Srdce se slovy: *Moje dcero, hled', mé Srdce ovinuté trním, kterým nevděční lidé skrze rouhání a nevděčnost je neustále zraňují.*

A Ježíš tehdy řekl, že není nikdo, kdo by skrze smírné oběti tyto trny vyndal. Prosila jsi Lucii: *Aspoň ty se snaž mě utěšit...* Kolik hořkosti bylo slyšet v těchto slovech: *Aspoň ty...*

Protože ostatní to nedělají.

Co to je ona smírná oběť, o kterou Ježíš žádal pro svou Matku?

Je to třeba tato pobožnost prvních sobot, již se teď zbožně účastníme a obětujeme ji na usmíření za hříchy naše a za hříchy světa.

Matko naše, prosíme, kéž si každý z nás vezme k srdci tato slova – *aspoň ty* – jako Tvoji osobní výzvu a prosbu.

Každá milost přináší nové utrpení...

Milost Božského Mateřství není jen Tvojí výsadou nebo příčinou Tvé slávy.

Tato milost je také zdrojem utrpení, které pochází ze sjednocení Tvého Neposkvrněného Srdce se Srdcem Ježíšovým.

Až tak daleko do budoucna dosáhlo Simeonovo proroctví: *i tvou vlastní duši pronikne meč.* (Luk 2, 35)